

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ

ΣΠΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΔΕΣΜΑ

Αγαπητέ μας φίλε,

Η ενασχόληση με τον Διάβολο και γενικά τις σκοτεινές δυνάμεις, αποδεικνύει, πως, πέρα από τις άλλες συνέπειες της πτώσης, υφιστάμεθα και μία ακόμη, πολύ επικίνδυνη: Το κακό μαχνητίζει. Ακόμη και άνθρωποι, που δηλώνουν αδιάφοροι με θρησκεία και μεταφυσική, «συλλαμβάνονται» ενίοτε να δηλώνουν έντονο ενδιαφέρον για αποκρυφιστικά κείμενα, σκοτεινές ιστορίες, ακόμη και τελετές μαγείας. Και αυτά δεν είναι τα μόνα. Μήπως στην ίδια ευθεία, έστω και ηπιότερη, δεν εντάσσονται οι προλήψεις, τα μέντιουμ και όλες οι -χρυσόφορες για τους εμπνευστές τους- ενασχολήσεις με δυνάμεις «μαύρες» και «λευκές»;

Δυστυχώς, ο κίνδυνος αυτός εμφανίζεται και ανάμεσα στους πιστούς. Η ενασχόληση με κάθε λογιών αντίχριστους, η εμμονή σε σύμβολα και σατανικούς αριθμούς, ο φόβος για τον Διάβολο και τα όργανά του, αν και φορούν συχνά τον μανδύα μιας θερμής πίστης, αποβαίνουν τελικά οδός αποπροσανατολισμού, και δίνουν ουσιαστικά στον Πονηρό νίκες απρόσμενες, καθώς, αυτό που δεν καταφέρνει μέσω των πειρασμών -την διασπορά της ταραχής, του φόβου και του μέχρι μίσους φανατισμού στην ανθρώπινη ψυχή-, το επιτυγχάνει με τον μανδύα της αναζήτησης της θερμής και ανόθευτης πίστης.

Έλεγε γνωστός γέροντας, πως η διαρκής ενασχόληση με τις μηχανές και τις μεθόδους του Διαβόλου γίνεται αιτία να επικρατεί αμέλεια, ως προς την πνευματική οχύρωση της ψυχής, οπότε ως μόνη... ικανοποίηση να μένει η επαλήθευση των καταστροφικών προβλέψεων για εκείνην.

Επίσης δυστυχώς, η σατανολογία αποκαλύπτει και μία ακόμη τραχική κατάσταση: Την έλλειψη αληθινής πνευματικότητας και

την απουσία πνευματικής προόδου. Όταν η ψυχή δεν μπορεί να γευτεί τους καρπούς της παρουσίας του Πνεύματος και της αποκατάστασης των παθών, καταφεύγει σε ένα υποκατάστατο ψυχικής θέρμης, που δημιουργεί ο φόβος. Άλλωστε, η μέθοδος του φόβου, επί αιώνες έθρεψε την θρησκευτικότητα όλων των λαών και είναι ακριβώς η κατάσταση αυτή, από την οποία προσπάθησε και προσπαθεί να μας απελευθερώσει ο Χριστός μας. Αν η αγάπη έξω βάλλει τον φόβον, δεν αποτελεί τραχική επιβεβαίωση έλλειψης αγάπης ο πανικός μπροστά σε υποτιθέμενους σκοτεινούς κινδύνους και σε αντίχριστες συνωμοσίες;

Μήπως όλα αυτά σημαίνουν πως ο Διάβολος αποτελεί φαντασίωση; Καθόλου! Η παράδοση μας, μιλά για προσωποποιημένο Κακό, με μέθοδο, υπομονή και σαφή στόχο: την άλωση της ψυχής. Αυτό που λείπει είναι το πνεύμα του γέροντα Παΐσιου, ο οποίος συμβουλεύει να αντιμετωπίζουμε τους πονηρούς λογισμούς με ένα χαμόγελο βεβαιότητας (Γέροντα Παΐσιου Αχιορείτου λόγιοι, Ε', πάθη και αρετές, Ιερών Ησυχαστήριον Ιωάννης ο Θεολόγος, Σουρωτή Θεσσαλονίκης, 2007, σ. 63). Βεβαιότητας, πως η δύναμη του Διαβόλου είναι αστεία, μπροστά στη Δύναμη του Θεού και της αγάπης Του.

Αντί λοιπόν να αναλωθούμε σε συζήτηση, σχετικά με την ύπαρξη του Διαβόλου και τις τόσες ...μαύρες ιστορίες, με τις οποίες είναι γεμάτες οι ταινίες, οι διαφημίσεις, τα περιοδικά, αλλά και οι εξιστορήσεις ισορροπημένων και ανισόρροπων συνανθρώπων μας, ας εκμεταλλευτούμε την σημερινή περικοπή, για να ψυχογραφήσουμε τον άνθρωπο, που έχει κυριευτεί από αντίθεες δυνάμεις, κατά την διάρκεια, τόσο του πάθους του, όσο και της ανάνηψής του.

Σκοπός μας δεν είναι να τα εντυπωσιάσουμε με την συμπεριφορά ενός δαιμονισμένου, αλλά να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την κατάσταση ως μέτρο και διαγνωστικό εργαλείο δικών μας συμπεριφορών, αλλά και συμπτωμάτων ολόκληρης της κοινωνίας μας.

Τέλος, μεγάλη προδοχή χρειάζεται, ώστε να μην τρομοκρατήσουμε, ούτε όμως και να εξάψουμε την περιέργεια των παιδιών.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

Κατ' αρχήν, ας διαβάσουμε την σημερινή περικοπή:

Η θεραπεία του δαιμονισμένου Γερασηνού

²⁶ Καὶ κατέπλευσεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας. ²⁷ ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. ²⁸ ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μή με βασανίσῃς. ²⁹ παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἤλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. ³⁰

²⁶ Καὶ εἰσέπλευσαν στη χώρα των Γερασηνῶν, που εἶναι ἀντίπερα ἀπὸ τη Γαλιλαία. ²⁷ Ὄταν λοιπὸν αὐτὸς ἐξήλθε στη ξηρά, τον συνάντησε κάποιος ἀντρας ἀπὸ την πόλη που εἶχε δαιμόνια. Καὶ γιὰ ἀρκετὸ χρόνο δεν ντύθηκε ρούχο καὶ δεν ἔμενε σε οἰκία ἀλλὰ στα μνήματα. ²⁸ Ὄταν εἶδε λοιπὸν τον Ἰησοῦ, ἐκράξε δυνατὰ καὶ ἔπεσε μπροστὰ του καὶ εἶπε με φωνῇ μεγάλῃ: «Τι σχέση ἔχουμε ἐγὼ κι ἐσύ, Ἰησοῦ, Υἱὲ του Θεοῦ του ὑψίστου; Σε παρακαλῶ, μὴ με βασανίσῃς» ²⁹ – γιὰτί παράγγειλε στο πνεῦμα το ἀκάθαρτο νὰ ἐξέλθει ἀπὸ τον ἀνθρώπο. Γιὰτί ἀπὸ πολλὰ χρόνια το δαιμόνιο τον εἶχε αφαρπάξει, καὶ τον ἐδεναν με αλυσίδες καὶ τον φύλαγαν με ποδόδεσμα, καὶ αὐτὸς σπάζοντας

ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοί ἐστιν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλά ἐισῆλθεν εἰς αὐτόν· ³¹ καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. ³² ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. ³³ ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. ³⁴ ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγεννημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. ³⁵ ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σώφρονον· παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. ³⁶ ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς. ³⁷ καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. ³⁸ ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ

τα δεσμά φερόταν ἀπὸ το δαιμόνιο στις ερήμους. ³⁰ Τον επερώτησε τότε ο Ιησούς: «Τι ὄνομα ἔχεις;» Εκείνος εἶπε: «Λεγεῶνα», γιατί πολλά δαιμόνια εἰσήλθαν σ' αὐτόν. ³¹ Και τον παρακαλοῦσαν να μην τα διατάζει να πάνε στην ἄβυσσο. ³² Ἦταν τότε ἐκεῖ μια ἀγέλη ἀρκετῶν χοίρων που ἐβόσκει στο ὄρος. Και τον παρακάλεσαν να τα ἐπιτρέψει να εἰσέλθουν σ' ἐκείνους. και το ἐπέτρεψε σ' αὐτά. ³³ Αφού, λοιπόν, τα δαιμόνια ἐξήλθαν ἀπὸ τον ἄνθρωπο, εἰσήλθαν στους χοίρους, και ὀρμήσε η ἀγέλη κάτω στο γκρεμό, στη λίμνη, και πνίγηκε. ³⁴ Και ὅταν αὐτοὶ που τους ἐβόσκαν εἶδαν το γεγονός, ἐφυγαν και το ἀνάγγειλαν στην πόλη και στους ἀγρούς. ³⁵ Εξήλθαν, τότε, για να δουν το γεγονός, και ἦρθαν πρὸς τον Ιησοῦ. Και βρήκαν τον ἄνθρωπο ἀπὸ τον ὁποῖο ἐξήλθαν τα δαιμόνια να κάθεται ντυμένος και σώφρονας δίπλα στα πόδια του Ιησοῦ, και φοβήθηκαν. ³⁶ Εκείνοι που το εἶδαν ἀνάγγειλαν τότε σ' αὐτούς πῶς σῶθηκε ο δαιμονισμένος. ³⁷ Και τότε τον παρακάλεσε ὅλο το πλῆθος της περιοχῆς των Γερασηνῶν να φύγει ἀπὸ αὐτούς, γιατί τους κατεῖχε μέγας φόβος. Και αὐτός, αφού μπήκε σ' ἓνα πλοῖο, ἐπέστρεψε. ³⁸ Τον παρακαλοῦσε

Ἰησοῦς λέγων· ³⁹ ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

ὅμως ὁ ἄντρας ἀπὸ τοῦ ὁποῖο εἶχαν ἐξέλθει τὰ δαιμόνια νὰ μένει μαζί του. Ἀλλά ὁ Ἰησοῦς του εἶπε νὰ φύγει, λέγοντας· ³⁹ «Ἐπέστρεφε στὸν οἶκόν σου καὶ νὰ διηγείσαι ὅσα σου ἔκανε ὁ Θεός». Καὶ ἐκεῖνος ἐφυγε καὶ πῆγε σὲ ὅλη τὴν πόλιν, διακηρύττοντας ὅσα του ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Μπορεῖτε παιδιὰ νὰ φανταστεῖτε τὴν κατάστασιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Τι σὰς σοκάρει περισσότερο;

- Κυκλοφοροῦσε γυμνός.
- Κοιμόταν στὰ μνήματα.
- Τον δένανε με αλυσίδες, ποὺ ἐκεῖνος ἐσπάζε.
- Περιτριγύριζε στὴν ἐρήμο.

Μπορεῖτε νὰ φανταστεῖτε καὶ τὸν πόνο τῶν δικῶν τους, τῶν γονέων τους, τῶν συγγενῶν του; Τι θὰ εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐπιπλέον;

- Καὶ τὴν κατακραυγὴ τοῦ κόσμου.

Δεν σοὺ προτείνω τὴν συζήτησιν αὐτή, μόνον γιὰ νὰ νιώδουν τὰ παιδιὰ συμπόνια, ἀλλὰ καὶ νὰ κρατήσουν ὑπ' ὅψιν κάποια συμπτώματα, ποὺ με ἡπιότερο μὲν, ἐξίδου χαρακτηριστικὸ τρόπο δε, παρουσιάζονται γύρω μας.

Με ἄλλα λόγια:

Ὁ δαιμονισμένος ἀποτελεῖ ἓνα ἀκράϊο φαινόμενο τῆς ἐπίδρασης δυνάμεων, ποὺ ἐπιθυμοῦν τὴν διάλυσιν τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἴδιες αὐτὲς δυνάμεις καιροφυλακτοῦν διαρκῶς καὶ διαλύουν τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξιν ἀνάλογα με τὰ δικαιώματα ποὺ τοὺς δίνει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ με τὴν ἀμέλεια ἢ τὴν υποτίμησιν τέτοιων κινδύνων.

Ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ ἀντικαταστήσουμε τὸ σκεπτικὸ «Ὁ σατανὰς καταφέρνει νὰ...» με τὸ σκεπτικὸ «Κοιτάξτε πόσο θλιβερὴ καὶ τραχὴ γίνεται ἡ ζωὴ, μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό».

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ας προσεγγίσουμε την κατάστασή του:

Κατ' αρχήν, ας ρωτήσουμε τα παιδιά:

- Η απόσταση του από τον Θεό ποια ανάλογη συνέπεια έχει;
- Απομάκρυνση από τους ανθρώπους.

Σωστά! Ο Δαιμονισμένος δε θέλει να βλέπει άνθρωπο.

- Για κοιτάξτε την εποχή μας: Την απέραντη μοναξιά, την απομόνωση μπροστά σε μια οθόνη, την αδιαφορία και την σκληροκαρδία. Ψάχνουμε τις αιτίες στην κοινωνιολογία και την ψυχολογία. Μήπως η ζωή της αυτάρκειας και της συνειδητής απομάκρυνσής μας από τον Θεό μπορεί να συμπληρώσει τις εξηγήσεις.

Ακόμη ένα χαρακτηριστικό: Η διαμονή στα μνήματα.

- Ποιές σημερινές συμπεριφορές, σας θυμίζει αυτό παιδιά;
- Τάσεις αυτοκαταστροφής, το μεγάλο ρίσκο που συχνά παίρνουν οι νέοι άνθρωποι, οι αυτοκτονίες, η ενασχόληση με πνεύματα –υποτίθεται– νεκρών.

Συχνά τα παιδιά, σε ανάλογες συζητήσεις, μου αναφέρουν το έντονο μαύρο χρώμα, που επικρατεί σε διάφορους χώρους της μουσικής, μέσα από τα διαφορά αξεσουάρ, μπλουζάκια κλπ.

Κάτι τρίτο:

- Τι απαντάει παιδιά ο δαιμονισμένος, όταν ο Χριστός ρωτάει το όνομά του;
- Λεγεών.
- Τι σημαίνει;
- Πολλά πρόσωπα (η ρωμαϊκή λεγεώνα είχε 6-8.000 στρατιώτες).
- Βλέπετε λοιπόν, πως μακριά από τον Θεό, ο άνθρωπος χάνει την ταυτότητά του; Κυκλοφορεί με προσωπεία. Δεν έχει ενιαίο εαυτό.

Μια ειρωνεία:

Τον Χριστό αγνοούν οι άνθρωποι, αλλά τον γνωρίζουν και τον βέβονται οι δαίμονες. Σα να μας λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, πως αυτό που ήταν έργο ανθρώπων (σεβασμός στον Θεό, γνώση της δυνάμεώς Του) το ανέλαβαν δαίμονες.

Και κάτι θλιβερό:

Οι κάτοικοι δεν αμφισβητούν το θαύμα. Πουθενά δε φαίνεται να έχουν αμφιβολία, πως ένας απ' αυτούς βρήκε πάλι την χαλήνη του. Κι όμως, ζητούν από τον Χριστό να φύγει, την ώρα που η λογική θα έλεγε να κάνουν κάθε τι να τον κρατήσουν εκεί για πάντα. Γιατί; Διότι, από τη χαρά του θαύματος, ζύγισε πιο πολύ η λύπη για την οικονομική απώλεια των χοίρων.

Πόσο συχνά ο άνθρωπος εγκαταλείπει τις πηγές και αναζητά την ευτυχία του σε φρέατα συντετριμμένα!

Συγκρίνοντας τώρα την κατάσταση του νέου πριν και μετά, εύκολα θα πείδεις τα παιδιά για την πλήρη αναστροφή της ζωής του:

- Η απομόνωση γίνεται επιθυμία να συναντήσει τους ανθρώπους και μάλιστα να κηρύξει την αλήθεια.
- Βρίσκοντας τον Θεό, ξαναβρίσκει τους ανθρώπους.
- Η επιθετικότητα γίνεται χαλήνη.
- Το διαρκές παιχνίδι με τον θάνατο γίνεται επιθυμία να ζήσει και να μιλήσει και στους άλλους για μια ζωή, που αξίζει κανείς να τη ζει.

Τέλος, μια φιλική συμβουλή:

Σε καμιά στιγμή προσέχγησης τέτοιων θεμάτων δεν βρίσκουμε την ευκαιρία να κατακεραυνώσουμε τον ...αμαρτωλό και δαιμονιώδη κόσμο. Πάντοτε ο λόγος μας, αλλά κυρίως η εσωτερική μας στάση, πρέπει να ακολουθεί το πρότυπο της συμπεριφοράς του Χριστού προς τον δαιμονισμένο:

- Θάρρος και παρρησία προς τον κόσμο, που ενισχύει η απόλυτη επίγνωση της υπεροχής του Θεού, απέναντι σε κάθε αντίθετη δύναμη

- Δράση για ίαση και επαναφορά του κόσμου, όσο μπορούμε, σε μια αυθεντική ζωή

- Διαρκής ανακάλυψη της παρουσίας το Θεού μέσα μας

- Αγάπη, αγάπη πολλή προς εκείνον, που σκοπεύουμε να καλέσουμε σε συμμόρφωση και αλλαγή.

ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

(Σ. Νίκα: Ο Χριστός και ο καινούργιος κόσμος της βασιλείας του Θεού, σ. 268)

Ένας άνθρωπος, υποταγμένος στις δαιμονικές δυνάμεις:

- Ζει σε μια φοβερή εσωτερική διαταραχή
- Δεν είναι ο εαυτός του. Δεν έχει όνομα.
- Αρνιέται κάθε είδους κοινωνίας με τους άλλους ανθρώπους.
- Διακατέχεται από καταστροφικές και αυτο-καταστροφικές τάσεις

Ένας άνθρωπος ελευθερωμένος από τις δαιμονικές δυνάμεις:

- Αποκτά την εσωτερική του ισορροπία και ειρήνη
- Πιστεύει στον Χριστό
- Γίνεται κήρυκας της σωτηρίας που του χάρισε ο Χριστός.